

Higiene i malalties més freqüents del conill

El conill és un animal robust, el qual s'ha adaptat molt bé a la domesticació. Quan el conill perd la salut, l'home hi sol tenir una gran part de culpa, i això perquè l'animal no ha pas estat atès com devia.

Els conills en bona salut són alegres, vius, els ulls animats, el pèl llustrós, i enjogassats. Quan un conill es separa dels seus companys i roman encongit en un recó, que el seu pèl s'erica, que no menja ni juga i els seus ulls són humits, en fi, que l'animal està trist, és que està malalt. La primera cosa que es farà en aquest cas, immediatament, serà portar l'animal a una gàbia ben separada de les altres.

L'animal estant sol i allunyat dels altres, no hi haurà perill que encomani la malaltia, i per altra part, serà més fàcil poder-lo curar.

Una de les malalties més freqüents del conill és la *diarrea*. Per regla general, la diarrea, deixant a part la seva causa específica, està determinada per un excés d'alimentació acuosa. Els excrements són tous al principi i acaben per no formar les boles que són característiques de la femta del conill.

El malalt es posarà en una gàbia que sigui calenta i amb jaç abundant, el qual se li canviarà cada dia. L'alimentació es compondrà de crostes de pa, garrofa, alfals o altre fenc sec i branquillons de salze. Si al cap de dos dies la diarrea no disminueix, llavors se li farà prendre la següent medicina:

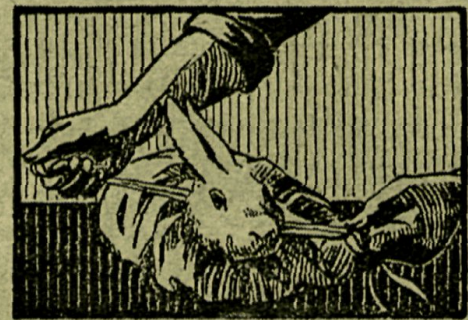
Bicarbonat de sosa 1 gram
 Subnitrat de bismut 1 gram

Aquesta medicina es repartirà en vint paquets. Als malalts de diarrea se'ls donarà un paquet diari. Al cap de dos dies es reposarà, i si la diarrea persisteix, es donaran dos paquets més en dos dies.

Donar les medicines als conills resulta una tasca una mica difícil per a una persona sola. Amb el procediment que anem a dir això és fàcil. Es fica el conill dintre d'un sac petit i de tela forta, la boca del qual es pugui lligar com una bossa de carreter per mitjà d'un cordill o d'una beta. Es deixa treure el cap del conill per la boca del sac i s'escorre el lligam. El co-

nill s'ha de ficar dintre el sac per les potes de darrera. Un cop el conill dintre el sac, la persona que li ha de donar la medicina s'asseu, posa el sac damunt la falda i agafant el conill pel clatell li pot fer prendre la medicina.

Quan la medicina és en pòlvors, com la que acabem de receptar, es tira dintre la boca i l'animal no saben escopir, se l'empassarà. Si la me-

dicina és líquida se li dona amb una xeringa-pera, tot fregant-li la gorja per tal que l'animal no pugui resistir d'enviar-se el líquid.

La *constipació*, que es caracteritza per l'absència de femta o en poca quantitat i molt endurida, prové d'un règim alimentici massa fort o calent. Solen patir-la els conills als quals manca verd i els sobra granes, farines i turtó. S'ha de tractar l'alteració donant verd amb abundància, tot suprimint durant alguns dies els aliments concentrats.

Altra de les malalties freqüents és l'*oftàlmia* o mal d'ulls. Aquesta prové de les emanacions dels fems que hi ha dintre o sota la gàbia. Els ulls es tanquen i les parpelles presenten nombrosos grans vermells i blancs, els quals acaben per supurar.

Netejar bé el local, rentar els ulls amb aigua boricada al 3 per cent, tèbia, i posar damunt de les parpelles vaselina boricada.

La *ronya* de l'orella és una malaltia de tractament llarg i quasi sempre inguarible. Econòmicament resulta més avantatjós matar l'animal de seguida. La gàbia on estava el malalt serà desinfectada primer amb aigua bullent i després, durant tres dies, amb una bona ruixada cada dia de cresil al 10 per cent. Si en la gàbia hi havia altres conills, seran posats en gàbia separada de les altres i es vigilaran amb atenció. Al pri-

mer senyal d'infecció es procedirà al sacrifici.

La *hidropesia* o ventre gros pot ésser deguda a un excés d'humitat de la ració, en el qual cas n'hi haurà prou per a guarir-la, de donar exclusivament per tota alimentació rames de bec amb les seves fulles. Així que l'animal es posi una mica bé es tornarà poc a poc al règim ordinari.

Quan el ventre gros és degut a la *coccidiosi*, que en els animals morts es coneix per tenir el

fetge ple de granets blancs, l'oli timolat és un bon remei. Amb un gram d'oli timolat hi ha medicina per quatre conills. El tractament durarà vuit dies.

En resum, les malalties dels conills estan sota la dependència en gran part d'un defecte de racionament i d'una manca de netedat. En corregir aquests dos defectes s'assegura força la salut del coniller.

M. ROSSELL I VILA

El mirallet del Pla del Llobregat

EL senyor R. Sala, de Balaguer, ha publicat en el número d'AGRICULTURA I RAMADERIA del mes de desembre, un article sobre fructicultura, ben interessant, sobretot en aquests moments en què arreu de Catalunya s'observa una forta tendència a fer grans plantacions d'arbres fruiters.

Sembla que la nostra comarca del Llobregat hagi estat el mirallet on molta gent s'ha embadalit. Tothom qui travessa la nostra comarca i posseeix terrenys en tal o tal indret de la nostra terra, li entra, tot seguit, una mena de desig fins, a l'extrem de l'entusiasme, de plantar arbres fruiters a la seva propietat. Anant en un tren dels que travessen la nostra comarca, ací i allà del vagó, veureu senyors que per llur aspecte, per llur conversa, donen a entendre que llurs coneixements son apresos segurament de la finestra estant. Veureu com fan càlculs, com mesuren la riquesa de la comarca, com pregonen que els pagesos del Llobregat vivim com el peix a l'aigua.

Sí; la comarca del Llobregat, a primer cop d'ull, és molt rica. Durant la temporada de les prunes, surt cap a l'estranger un tren diari carregat exclusivament de fruita; fruita que avui, tal com estem organitzats, sabem el preu de cost, però no en sabem el de venda.

Hi ha vegades que el preu de venda és zero.

D'altres que va bé i, oh saviesa, en aquest cas creiem que sabem dominar els mercats de casa estant.

Quan això arriba, no ens diuen res les tarifes ferroviàries, ni les duanes, ni cap de les despe-

ses generals que fan un total de cinc pessetes els deu quilos, des del camp fins al mercat estranger.

Quan es reben, però, els telegrams de 4/, 5/ i 5/6 xelins per caixa de deu quilos—i això passa amb força freqüència, i moltes vegades hom els llegeix en tornant del mercat de Barcelona, on ha s'hagut de vendre la fruita a preu de rebentada, com fa un parell d'anys que va succeint—, aleshores, oi que no és tan bonic?

Aquest bé de Déu d'arbres tan ben mantinguts, tan esponerosos, no és pas, ni de tros, la riquesa que sembla quan hom treu el cap per la finestra d'un vagó de tren.

Per a poder estar segurs que l'anomenada de rica que té la nostra comarca no és un conte de fades, caldria veure desaparèixer molts inconvenients, alguns dels quals van salvant-se de mica en mica, però que d'altres, davant el caràcter dels nostres pagesos, trigaran molt temps a veure's salvats.

En primer lloc, tenim un gran nombre de pruneres el fruit de les quals és poc estimat als mercats estrangers.

Als mercats estrangers no hi anem solament nosaltres.

Principalment al mercat de Londres hi acuden França, Algèria, Itàlia, etc.

Tenim la pruna coneguda per Japonesa, de color blanc—avui la més abundant a la comarca—, que a Londres es troba amb la Burbank d'Algèria, i, naturalment, essent aquesta més apreciada per la seva color, ens trobem en gran inferioritat.